

Stanisław Buratyński, Roman Zając

Nowa Huta. Kościelniki - Cło, stan. II

Informator Archeologiczny : badania 2, 43-44

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Badania zmierzające do określenia rozprzestrzenienia osady przypuszczalnie pozwolą wyznaczyć jej zasięg w kierunku zachodnim.

W trakcie poszukiwań natrafiono na niezwykle interesujące znalezisko związane z kulturą lendzielską. W odległości ok. 60 m w kierunku północno-zachodnim od badanego skupiska obiektów, związanych z kulturą czasu lejowatych, odsłonięto olbrzymi obiekt trapezowatego kształtu, będący najprawdopodobniej chatą. Ma on ok. 48 m długości, krótsza ściana szczytowa W - ok. 3 m, dłuższa - E - ok. 9,5 m. Chata zorientowana jest prawie dokładnie wzdłuż osi WE, wejście znajdowało się od strony wschodniej. Ściany wyznaczone są przez rów fundamentowy szeroki ok. 50 cm, brak natomiast śladów słupów. W otoczeniu chaty znajduje się kilka obiektów, z których tylko jeden, tuż za ścianą szczytową, został wyeksplorowany. Była to niewielka, kolista jama, zawierająca stosunkowo dużo skorup wosznolendzielskich, malowanych i kłutych. Materiały z tej jamy są podstawą do klasyfikacji chronologicznej chaty, w jej bowiem obrębie jak dotąd nie znaleziono żadnych sabytków. Eksploracja chaty nie została ukończona.

NOWA HUTA

Kościelniki - Czo, stan. II

Museum Archeologiczne w

Krakowie - Oddział w Nowej

Hucie

Badania prowadzili: dr Stanisław Buratyński i mgr Roman Zajac. Pierwszy sezon badań. Osada wielokulturowa z okresu neolitu, z epoki brązu, z okresu halsztackiego i z okresu wpływów rzymskich.

Stanowisko badano w czasie od 10.IV do 14.VIII. Leży ono w pobliżu sąłomu drugiego tarasu lewego brzegu Wisły. Jego wielkość nie została ustalona.

Badano warstwę kulturową, grubości 40 do 180 cm, pod którą, w lessowym ocalcu, występują skupiska. Przekopano systematycznie teren o pow. ok. 20 arów, a kilka arów sbadano wkopami i rowami kontrolnymi. Odkryto 46 skupisk jam mieszkalnych i gospodarszych oraz dwa piece garncarskie z okresów wpływów rzymskich i wędrowek ludów. Interesujące są jamy kultury lendzielskiej, trzcienieckiej, żużyckiej i wenedzkiej, oraz oba piece garncarskie. W wymienionych skupiskach znaleziono dużą ilość sabytków, przede wszystkim ceramiki. Odkryto też sagadkową jamę, prawdopodobnie kultową, z okresu lateńskiego, z dużą ilością polepy i małą ceramiką /użanki naczyń terra sigillata/.

W warstwie kulturowej znajdowały się liczne sabytki różnych kultur, w tym ceramika typu praskiego i żelaza.

Pierwszy piec garncarski /skup. 25 i 25 A/ ma komorę wypalową o średnicy 130 do 140 cm i głęb. 50 cm. Ruszt jest zachowany w całości. Komór paleniska nie preparowano, ale wlot posiada przegrodę, co wskazuje na to, że palenisko jest dwudzielne. Zewnętrzna strona ścian ma wyraźne odciski plecionki z cienkich prętów, co wskazuje na to, że ściany pieca nalepiono na tę plecionkę. Piec obetonowano i przewieszono do Warszawy, do Państwowego Museum Archeologicznego, gdzie będzie ekspozycyjny.

Drugi piec garncarski ma komorę wypalową o średnicy 110 i wys. 40 cm. Badanie jego jest w toku.

W obu piecach znaleziono dużo ceramiki tocznej tzw. siwej.

NOWA HUTA - Mogiła

Museum Archeologiczne w Krakowie - Oddział w Nowej Hucie

Badania prowadziły: mgr Marta Godłowska i mgr Małgorzata Grabowska. Finansowało Museum Archeologiczne w Krakowie, Oddział Nowa Huta. Trzeci sezon badań. Osada wielokulturowa z okresu